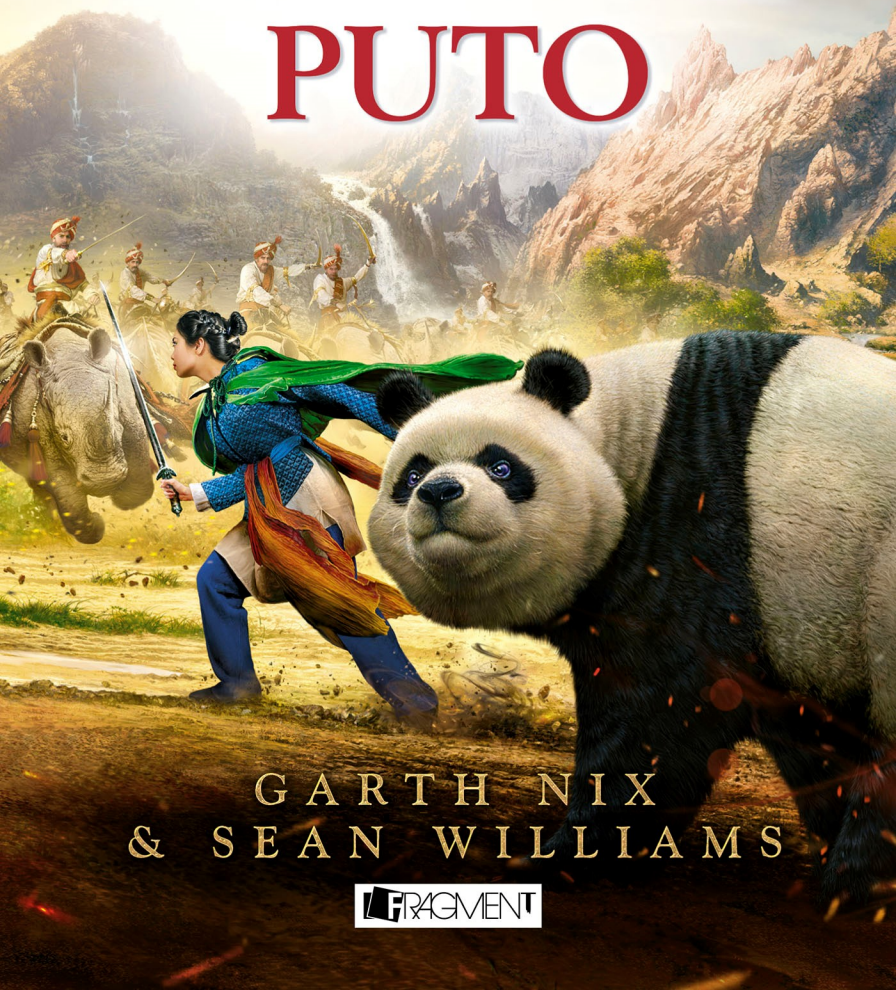

ASPIRIT
ANIMALS™

POKRVNÉ PUTO

GARTH NIX
& SEAN WILLIAMS

FRAGMENT

Spirit Animals

Pokrvné puto

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Garth Nix & Sean Williams
Spirit Animals – Pokrvné puto – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

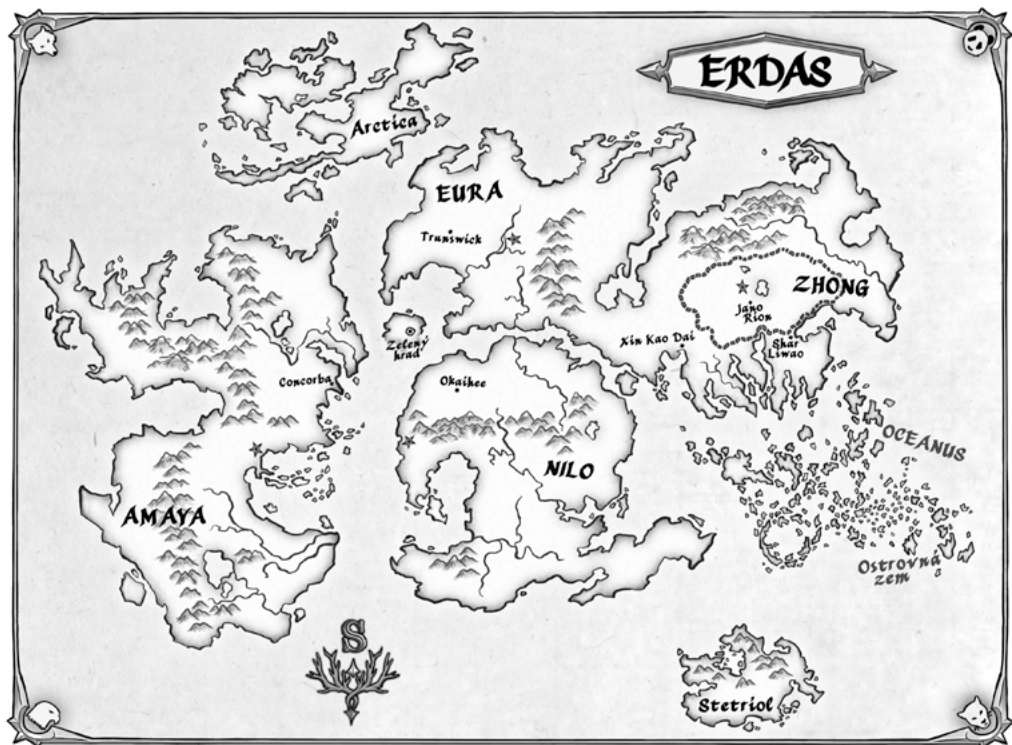
Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ASPIRIT ANIMALS™

POKRVNÉ PUTO

Garth Nix
& Sean Williams

 FRAGMENT

*Venujem všetkým chlpatým, opereným a šupinatým priateľom,
ktorí obohatili môj život.*

G. N.

*Venujem Skipperovi a Jumpymu, žabiakom,
ktorí ku mne prišli na návštevu, ich majiteľke Amelii
a jej dvojčatú Orlandovi.*

S. W.

Veľké bambusové bludisko

STEBLÁ BAMBUSU PREČNIEVALI VYSOKO NAD MEILININU hlavu. Tak vysoko, že zakrývali výhľad na slnko a vrhali tmavé tieň na križovatku dvoch úzkych cestičiek. Meilin zastala a pozerala sa na ďalšie rázcestie Veľkého bambusového bludiska. Čaká ju ďalšia voľba. Dokonca aj sama pred sebou odmietala priznať, že pred niekoľkými kilometrami zrejme kdesi zle odbočila a teraz je beznádejne stratená.

Nápad preniknúť do Zhongu cez bludisko spočiatku považovala za skvelý. Na miestach, kde Zhong nechránil Veľký múr, slúžili ako obranný val bambusové lesy. Cestu hustým porastom rastlín vysokých pätnásť metrov poznali len vybraní poslovia a vysokopostavení dôstojníci. Meilin otec, generál Teng, k nim, samozrejme, patrila a pred niekoľkými rokmi jej prezradil, ako možno prejsť tými kilometrami bambusu od severného vchodu.

„Najskôr desať ráz zahneš doľava,“ šepkala si. „Potom

desaťkrát doprava, vzápätí doľava, potom doprava, doľava, doľava, doľava, doľava, doprava, doprava, doprava.“

Napriek tomu, že postupovala presne podľa otcových inštrukcií, východ z bludiska nenašla. A to predpokladala, že labyrintom prejde za jeden deň. Vzala si preto len koženú čutoru, ktorú si naplnila vodou z potoka pri vchode, a dva ryžové koláčky.

Teraz bolo ráno tretieho dňa. Čutoru mala prázdnu a už takmer zabudla, že jedla koláčky. Po týždňovej ceste loďou a s obchodnou karavánou cez Euru, počas ktorej sa často ukrývala v špinavých debnách alebo v nákladnom priestore, ktorý bol plný potkanov, ju okrem hladu a smädu trýznil aj frustrujúci pocit zo zlyhania. Vzdať sa jej nedovolila len slabá iskierka nádeje, že jej otec je stále nažive a že by ho ešte mohla nájsť.

Zlostne buchla bojovou palicou po najbližšom bambuse. Úder bol taký silný, že steblo s priemerom desať centimetrov sa rozštiepilo. Bambus spadol medzi ostatné rastliny, ibaže porast bol taký hustý, že to ani nebolo vidieť. Všade naokolo videla len nemožné vysočizné bambusy, úzku cestičku a tušila slnko vysoko na oblohe.

Po prvý raz si uvedomila, že v bludisku môže umrieť. Dcéra generála Tenga zomrela od smädu v bambusovom bludisku! Hrozná predstava!

Zo zamyslenia ju vytrhlo svrbenie na predlaktí. Vyhrnula si rukáv a zrak uprela na tetovanie v podobe spiacej pandy. Počas pobytu v bambusovom bludisku udržiavala svoje duchovné zviera Jhi v stave spánku. Bála sa, že panda by ju zdržiavala. Teraz to už však bolo jedno.

„Tak pod!“ prikázala. „Ukáž sa a pokús sa urobiť niečo užitočné. Napríklad by si mi mohla prehrýzť cestu tými bambusmi!“

Objavil sa záblesk svetla a vzápätí sa o ňu oprela ťažká chlpatá panda. Natlačila ju na najbližší bambus, ktorý sa roztriasol.

„Čo robíš?! Dávaj pozor!“ oborila sa na ňu Meilin. Niečo ju pošteklilo na líci. Myslela si, že je to nejaký hmyz, a tak si to zotrela rukou, no okamžite na nej pocítila ďalšie šteklenie. Keď zdvihla hlavu, zbadala, že od vrcholkov bambusov sa k nej znášajú jemné biele kvietky pripomínajúce snehové vločky.

Kvety bambusu!

Kvitnúci bambus doteraz nevidela. Vedela, že tieto rastliny kvitnú raz za päťdesiat či šesťdesiat, možno dokonca aj sto rokov a potom uschnú. Všetky naraz.

„Bludisko umiera,“ šepla so zaklonenou hlavou. Všetky bambusové steblá, na ktoré dovidela, kvitli. O týždeň, najviac o štrnásť dní, začnú usychať, až sa nakoniec polámu a popadajú. V tom čase bude celé bludisko posiate záplavou kvetov, na ktorých budú hodovať zástupy potkanov a ďalších živočíchov.

Bez bludiska bude Zhong zase o čosi viac vydaný napospas nepriateľom. Dobyvatelia do jej úbohej krajiny prenikli cez múr, a teraz padajú dokonca aj slabšie obranné prvky. Je možné, že toto kvitnutie spôsobil Požierač?

Jhi si sťažka sadla na zem a zdvihla veľkú labu, aby si Meilin pritiahla k sebe.

„Nemôžem sedieť!“ zlostila sa dievčina. „Musím nájsť cestu von!“

Odstrčila pandinu labu a prešla niekoľko krokov po cestičke smerujúcej doľava. Potom zaváhala, zvrtila sa a vydala sa na druhú stranu. Jhi si odfrkla.

„Smeješ sa?“ oborila sa na ňu. „Toto je vážna vec! Stratila som sa. Nemám jedlo ani vodu. Pokojne by som tu mohla umrieť!“

Jhi potľapkala labou po zemi vedľa seba. Bolo to zrozumiteľné ľudské gesto a Meilin pripomenulo jej otca, ktorý ju tak volával k sebe, keď jej chcel oznámiť niečo podstatné. *Dala by som všetko za to, keby tu bol teraz so mnou!*

„Nemám čas tu sedieť!“ vyhrkla. „Pod!“

Mala pocit, že v tejto situácii už nie je podstatné, ktorou cestou sa vydá. Stratila sa. Momentálne bola prioritou rýchlosť. Z bludiska sa musí dostať skôr, ako v ňom umrie od hladu alebo smädu.

Rozbehla sa vpred. Bola si istá, že tentoraz sa pred ňou hustý bambusový porast rozostúpi a že sa ocitne v otvorenej zhonskej krajine.

Jhi za jej chrbtom vydala ďalší zvuk, ale Meilin ju ignorovala. Jej zviera už znova bolo úplne zbytočné. Keby tak mala Essex! Sokolica by sa vzniesla k oblohe a po chvíli by našla cestu.

„Človek by si myslel, že panda bude v bambusovom lese užitočná!“ šomrala si popod nos. Po päťdesiatich metroch sa dostala na ďalšie rázcestie. Mohla si vybrať z troch smerov: doprava, doľava alebo rovno. Všetky cestičky vyzerali úplne rovnako. Boli to úzke priechody medzi vysokým bambusovým porastom.

Dievčina zastala a obzrela sa ponad plece. Jhi šla za ňou pomaly, ale vytrvalo. Zrazu zdvihla labu a začala ohýbať

steblo bambusu, až sa prelomilo. Horné vetvičky dopadli na zem tesne vedľa Meilin a zasypali ju ďalšou sprškou kvetov. Jhi sa pomaly knísala ďalej a cestou si pchala do papule vetvičky, listy a kvety.

Pri pohľade na ňu Meilin pocítila hlad. Taký veľký, že už ho nedokázala ignorovať. Keby nemala sucho v krku, začali by sa jej zbiehať sliny. Bambus sa pokúsila jesť už na druhý deň v bludisku, no privodil jej žalúdočné kŕče, po ktorých bola ešte väčšmi hladná. Rastliny boli veľmi suché a nemali nijaké mladé výhonky, ktoré by sa ľahšie trávili.

„Musí predsa existovať cesta von,“ šepkala si popod nos. Obzerala sa po jednotlivých cestičkách. Naozaj vyzerali úplne rovnako. Naposledy sa vydala doprava. Rozhodla sa preto, že teraz pôjde vľavo. Najskôr doľava, potom doprava a tak stále ďalej. Bude kľučkovať. To by malo vyjsť. Takto sa dostane aspoň niekam.

„Ideme,“ povedala pande.

Nebežala, lebo už na to nemala síl. Postupovala však rýchlo a nevšímala si škvŕkanie v bruchu, sucho v ústach, teplo ani vlhko.

„Nájdem cestu von,“ povedala odhodlane. „Dostanem sa do Zhongu. Postavím sa proti Požieračovi a našim nepriateľom.“

Zúfalý hlások v hlave jej však stále dookola oponoval: *Umriem tu. Stratila som sa a umriem.*

Odkaz z mora

CONOR SA KRČIL NA ŠPICI PROVY *TELLUNOVEJ PÝCHY*, NAJRýchlejšej lode z flotily Zelenopláštnikov. Ako loď rozrážala valiace sa vlny, chlapca zmáčala slaná sprcha. Aspoň tu však mohol byť sám so svojím trápením. Tú trochu vody chápal ako malý, spravodlivý trest za to, čo urobil. Rumfussovho železného kanca odovzdal do rúk nepriateľov... Napriek tomu, že mu nič iné nezostávalo. Ak chcel ochrániť svoju rodinu, musel to spraviť. Zožierala ho hanba a beznádej.

Znova mu napadlo, že jeho osud sa nejako vymkol z dráhy. Možno sa mal naozaj stať obyčajným pastierom a nie Zelenopláštnikom, ktorého duchovné zviera je navyše jedným z Veľkých strážcov. On predsa nie je hrdina a Erdas teraz potrebuje skutočných hrdinov, ktorí získajú talizmany Veľkých strážcov a s ich pomocou porazia Požierača.

Na zátylku pocítil slabý dotyk ostrých zubov. Poznal ich. Bol to Briggan. Chystal sa ho vytiahnuť za golier z jeho skryše, akoby bol neposlušné šteňa.

„Dobre, veď už idem,“ vzdychol.

Vlk ho pustil a cúval po podlahe z dosák.

„Čo je?“

Briggan sa obrátil a zamieril k rebríku, ktorý viedol dolu na hlavnú palubu. Jeho pazúry klopkali po dreve. Pri rebríku zastal, obzrel sa a svojimi prenikavými modrými očami sa zadíval na Conora.

Conor sa pozrel za vlka. Priamo za hlavným sťažňom uvidel Tarika, Rollana a Abeke. Stáli v polkruhu, v ktorom zívajú dve jasne viditeľné medzery. Presnejšie povedané, jasne viditeľné boli prinajmenšom preňho. Jedno prázdne miesto patrilo jemu a predpokladal, že Briggan chce, aby ho zaplnil. Na druhom mieste mala stáť Meilin, ktorá by nikdy neodišla úplne sama do Zhongu, keby on nebol všetko pokazil a nevzdal sa kniežaťu z Trunswicku.

Chvíľu si svojich spoločníkov premeriaval. Tarik bol skutočný hrdina, ich učiteľ a sprievodca, skúsený starší Zelenopláštnik. Pri ňom stál so svojím typickým úškrnom Rollan, chlapec z mesta s poriadne podrezaným jazykom. Nezdalo sa, že by Tarikovi venoval pozornosť. Na rozdiel od Abeke, ktorá všetko brala vážne a robila všetko správne. Prekvapujúco bola k nemu po jeho zlyhaní milšia než ostatní. Možno jej pokojná povaha nejako súvisela s tým, že bola lovkyňa. Mala trpezlivosť nielen s ľuďmi, ale aj so zvieratami...

„Pozrime sa, Conor! Poď k nám,“ zakričal Tarik. „Pomocou Araxovho talizmanu sa znovu pokúsime zdolať ten sťažň. Môžeš ísť prvý.“

„Podľa mňa má ísť teraz prvá Abeke,“ namietol Rollan

a premeral si Conora pohľadom plným neskrývaného opovrhnutia.

Conor sa mykol. Predtým boli s Rollanom kamaráti, ale to už neplatilo. Zmenilo sa to po Meilininom odchode. „Áno, na rade je Abeke,“ pritakal. „Aj tak jej ide skákanie lepšie než mne.“

„Preto predsa cvičíme,“ odvetil Tarik trpezlivo. „Keď sa vydáme po ďalší talizman, budete potrebovať všetky svoje schopnosti.“

„Aký talizman?“ opýtala sa Abeke. „Veď nevieme, kde máme tie ďalšie hľadať.“

„A aj keby sme sa k nemu dostali,“ uškrnul sa Rollan, „Conor by ho hneď zase dal dobyvateľom.“

„Stačilo!“ zasiahol Tarik. „Keď sa vrátíme do Zeleného hradu, určite sa dozvieme niečo nové. Som presvedčený, že Lenori už pre nás bude mať správu o nejakom ďalšom Veľkom strážcovi.“

„Naozaj ma to veľmi mrzí,“ ozval sa Conor, ktorému sa nepáčilo, že sa mu Rollan nechce pozrieť do očí. „Viete predsa, že... ibaže moja rodina...“

„Tie vaše rodiny!“ odsekol Rollan. „Začínam mať radosť, že na mňa sa tá moja už dávno vykašlala.“

„Naši blízki nám dodávajú silu,“ vyhlásila Abeke. „Zároveň však predstavujú naše slabosti. Keď sú ich životy v ohrození, je ťažké rozhodnúť sa, čo je správne.“

Zdalo sa, že Rollana tá úvaha prekvapila rovnako ako Conora. „Takže podľa teba by sme mu to mali odpustiť?“

„Povedala som iba to, že by sme sa mali pokúsiť pochopiť to.“ Abeke hľadela raz na jedného, raz na druhého. „Kým

dobyvatelia nebudú porazení, všetci sú v ohrození života. Všetky rodiny, aj moja.“

To bola pravá výčitka, ktorú si Conor zaslúžil. Hrýzol si peru a natiahol ruku k Brigganovi, aby uňho našiel útechu. No nedosiahol naňho, pretože Briggan od neho kúsok podošiel. Možno len preto, lebo loď sa práve zaknísala na ďalšej veľkej vlne. Lenže Conor mal zrazu pocit, že dokonca ani jeho duchovné zviera už s ním nechce mať príliš blízky vzťah.

„Abeke má pravdu,“ povedal Tarik. Hlas mal pokojný, ale rozhodný ako vždy. „Práve preto je výcvik taký dôležitý. Tu máš talizman. Teraz ukáž, ako rýchlo sa dostaneš k plošine.“

„Uraza mi má pomáhať?“ spýtala sa Abeke. Leopardia samica v tej chvíli spala v podobe tetovania na jej predlaktí, pretože plavbu po mori neoblubovala.

Tarik pokrútil hlavou. „Tentoraz nie. Vyskúšame, čo dokážeš len s tým talizmanom.“

Abeke prikývla. Conor zdvihol hlavu. Báľ sa o ňu. Plošina bola necelé tri metre pod vrcholom obrovského, takmer dvadsaťpäť metrov vysokého sťažňa. Z paluby sa na ňu liezlo po úzkom rebríku z povrazu. Oni sa však usilovali vyskočiť z paluby priamo k prvému rahnú. Týčilo sa necelých desať metrov nad nimi. Úloha bola o to náročnejšia, že loď sa hojdala na vlnách.

Conor dúfal, že ak by Abeke spadla, stihla by zamieriť do mora. Rozhodne by bolo lepšie spadnúť do vody než rozplásnúť sa na palube – ak by, pravdaže, nedopadla na jednu z veľrýb, ktoré loď ťahali.

„Sústreď sa,“ nabádal ju Tarik. „Snaž sa využiť silu talizmanu. Zameraj sa na jedno miesto na rahne a buď pripravená zachytiť sa, len čo pristaneš.“

Abeke si ponáľahovala najprv horné, potom dolné končatiny. Uraza bola neviditeľne svižná, dokázala zmeniť smer skoku aj vtedy, keď už bola vo vzduchu. Conor netušil, ako to Abeke zvládne bez nej.

„Teraz!“ zvolal Tarik, len čo sa loď ustálila medzi dvoma vlnami.

Abeke sa odrazila. Obrovská sila žulového barana ju vymrštila do výšky závratnou rýchlosťou. Svišťala vzduchom nahor ako dokonale vystrelený šíp. Vtom si Conor uvedomil, že letí prirýchlo a privysoko a že na prvé rahno netrafí. Preletí ponad sťažň, minie všetky rahná aj povrazy a zrúti sa na druhú stranu!

So zatajeným dychom sledoval, ako kamarátka pokrčila kolená a urobila salto, aby svoj let spomalila. Keď Abeke doletela k vrcholu sťažňa, vystrela sa a zachytila sa o tenké lano, po ktorom sa vyľahovala vlajka Zelenopláštnikov, ochrancov Erdasu. Chvíľu si Conor myslel, že lano sa odtrhne a Abeke sa zrúti nadol v ústrety istej smrti.

Lano ju však udržalo. Abeke sa na ňom rozhojdala okolo sťažňa a predkolením narazila do rahna. Zľakla sa, skĺzla po lane, ktoré sa už vracalo naspäť, asi o meter nižšie, takže jej to isté rahno takmer zrazilo hlavu. Vyšla sa tomu len vďaka nepeknému, ale účinnému saltu, po ktorom sa chodidlami odrazila od rahna. Nakoniec spomalila natoľko, že mohla po lane skĺznuť na plošinu. Odtiaľ sa pozrela nadol

na takmer dvadsaťdva metrov vzdialenú palubu. Zamávala a Conor jej s úľavou odkýval.

„To je teda poriadny talizman,“ vyhlásil Rollan.

„Reaguje na Abekin prirodzený talent,“ prikývol spokojne Tarik.

„Asi máte pravdu,“ odvetil Rollan. „Vlk by tam hore nebol veľmi užitočný. Čo myslíš, Conor?“

Prv než sa Conor stihol rozhodnúť, či to mal byť vtip, alebo nie, Rollan sa pozrel na oblohu. Essix, ktorá sedela na jednej z podpier hlavného sťažňa, zrazu ľahavo zaštekala.

„Že by niečo zbadala?“ spýtal sa Conor.

Rollan ukázal smerom na ľavobok na akýsi bod na biele-modrej oblohe kúsok nad zaobleným obzorom. „Tam. Asi nejaký vták.“

Tarik si zaclonil oči rukou a zadíval sa tým smerom. „Nič nevidím.“

„Je tam malý čierne-biely vták. Letí nízko,“ pokračoval Rollan, „akoby sa odrážal od vĺn. Letí priamo k nám. Essix by nemala byť hladná. Krmil som ju dnes ráno.“

„To je víchrovník,“ vysvetlil Tarik. „Nosí odkazy, podobne ako eurské holuby. Myslím si, že nám nesie správu od Olvana alebo od Lenori.“

Za chrbtami sa im ozval dutý úder. Obrátili sa a zbadali Abeke, ktorá kľáčala na jednom kolene a dlaňou sa opierala o palubu.

„Skĺzla som dolu a potom som zoskočila z najnižšieho rahnal!“ vysvetľovala nadšene. „Vedela som, že to zvládnem. Talizman môj pád spomalil, cítila som sa ľahká ako pierko vznášajúce sa vo vetre. Kto pôjde teraz?“

„Tuším si urobíme prestávku,“ odvetil Tarik. „Nieкто nám poslal odkaz.“

„Raz som o víchrovníkoch počul pesničku,“ ozval sa Rollan ostrážito. „Nehovorí sa, že prinášajú búrku alebo smolu?“

Conor, ktorý zatiaľ nič nevidel, konečne rozoznal nad hladinou malého vtáka. Zdalo sa, akoby skákal na vlnách. Víchrovník pristál na zábradlí a odtiaľ skočil na Tarikovu ruku. Essix sa vzápätí zniesla na Rollanovo plece. Premierovala si víchrovníka neľútostným pohľadom svojich jantárových očí.

Tarik vtáčikovi opatrne zložil z nôžky malú bronzovú schránku a zdvihol ho nad hlavu. Víchrovník zaštebotal a odletel nad otvorené more.

„Je v tom uložený nejaký odkaz?“ čudoval sa Conor. „Je to veľmi malé.“

Tarik prikývol a schránku otvoril. Vnútri bol zvitok malý asi ako necht na jeho malíčku. Tarik ho za okamih rozmotal do prekvapujúcej dĺžky.

„Pergamin, najtenší papier,“ vysvetlil.

„Píše sa tam o Meilin?“ zaujímal sa Conor. Dúfal, že je v poriadku. Na túto prieskumnú výpravu spojenú s výcvikom na mori vyrazili pred týždňom, aby zabudli na nepriateľnú kamarátku. No nepomohlo to. Kiež by to bola dobrá správa... že je v bezpečí u zhonských Zelenopláštnikov, že sa vracia za nimi...

„Čiastočne,“ odvetil Tarik. „Píše nám Olvan. O Meilin nič nové. Pozitívne správy o tom, kde sa nachádza Dinesh. Nové rozkazy. Choďte do Kho Kensitu. V hostinci Jasný mesiac

pred Východnou bránou do Xin Kao Dai čaká posol. Budte však opatrní. Mesto je v rukách nepriateľa. Veľa šťastia.“

„Kam máme ísť?“ vyhrkol Rollan. „Myslel som si, že sa vraciame do Zeleného hradu alebo aspoň niekam, kde je aspoň trochu teplo.“

„Kho Kensit je odlahlá zhonská provincia,“ vysvetlil Tarik. Lumeo, jeho duchovné zviera, krčil svoju malú vydriu tvár, ako napodobňoval jeho zamračený výraz. „Xin Kao Dai je najbližší prístav.“

„Nemôžeme predsa len tak vplávať do oblasti ovládanej nepriateľmi,“ namietol Conor. „Potrebujeme armádu!“

„Je to rušný prístav, kam priplávajú cestovatelia z celého sveta,“ odpovedal Tarik. „Keď sa prezlečíme a doplavíme sa na breh v člne počas noci...“

„Ja som na maskovanie odborník,“ ponúkol sa Rollan. „V kajute prvého dôstojníka je šatník. Určite tam nájdeme plášte inej než zelenej farby a ďalšie veci, čo by sa nám mohli hodiť. Môžeme sa vydávať za hudobníkov. Ich si nikto veľmi nevšíma.“

„Nemáme hudobné nástroje,“ namietol Tarik. „Ani na nich nevieme hrať.“

„A čo komedianti?“ navrhol Conor. „Do Trunswicku raz prišlo kočovné tieňové divadlo. Potrebovali by sme len veľký kus látky, môžeme si požičať plachtu, vystrihnúť bábk y a zohnať veľkú lampu. Kočovníci v Trunswicku hrali o všetkých možných ovciach: amayaská merinová, eurská dlhovlnná biela...“

„Ovce ako bábk y!“ zvolal Rollan, akoby nič bláznivejšie v živote nepočul.

„Ak veľryby potiahnu naplno, máme deň na to, aby sme niečo vymysleli,“ uvažoval Tarik. „Opýtam sa aj kapitána, keď ho pôjdem požiadať o zmenu kurzu. Možno mu napadne niečo, na čo sme nepomysleli.“

Abeke si znovu čítala Olvanov odkaz.

„Dinesh je slon, však?“ ukázala na drobné písmo. „Veľký strážca.“

„Áno,“ pritakal Tarik. „Strážca talizmanu v podobe bridlicového slona. Musíme ho získať.“

Dievča sa pozrelo na Conora.

„A keď ho nájdeme, tak si ho tentoraz necháme. Jasné?“ zavrčal Rollan.

Conor zničene prikývol.

„Samozrejme, že si ho necháme,“ upokojoval ich Tarik. „Teraz by ste sa však mali vrátiť k výcviku. Kým je more aspoň trochu pokojné. Kto pôjde ďalší?“

„Choď ty,“ vyhrkol Conor a pozrel sa na Rollana. „Ja... asi mámorskú chorobu. Musím si ísť ľahnúť.“

Obrátil sa a tackal sa preč. Cestou takmer zakopol o Brigana. Popri zábradlí sa dovliekol až k zadnému schodisku a zišiel po ňom ku kajutám v podpalubí. Vlk trpezlivo kráčal za ním.

Conor svojich spoločníkov oklamal. Nebolo mu zle, len sa hanbil. Ako by mohol cvičiť, keď mu Rollan očividne neverí? Vedel, že Tarik a Abeke tú záležitosť už prehliadajú, ale Rollan sa neusiloval ani trochu. Vždy keď niečo povedal, Rollan ho okamžite schladil. Ako má pomáhať ostatným získať talizman ďalšieho Veľkého strážcu, keď mu kamarát ustavične pripomína, ako hrozne to pokazil so železným kancom?